

NANMEEBOOKS

พญายุทธ์
THE SMOKING HOURGLASS
พิชิตแดนมังกรมฤต

นาฬิกาทรายควันโขมง

JENNIFER BELL

เขียน
อลิซ แบล็ค

พจนานุกรม
ใน
THE SMOKING HOUR GLASS
ศิลปะที่ไม่ธรรมดา

นาฬิกาทรายควันโขมง

JENNIFER BELL

เจียน

อลิซ แปล

NANMEEBOOKS

The Uncommoners 2: The Smoking Hourglass
ผจญภัยในดินแดนไม่ธรรมดา เล่ม 2 นาฬิกาทรายควันท้อง

Jennifer Bell เขียน

อลิซ แบล

จิตติมา สัมปชิตต์ บรรณาธิการต้นฉบับ

พิมพ์ครั้งที่ 1 เมษายน 2561

ราคา 235 บาท

Original Title: The Uncommoners 2: The Smoking Hourglass

Copyright © 2017 by Jennifer Bell

Cover Illustration © Karl James Mountford courtesy of Bright Art Licensing.

Thai Translation copyright © 2018 by Nanmeebooks Co., Ltd.

Published by arrangement with Rights People, London

All rights reserved.

© ลิขสิทธิ์ภาษาไทย 2561: บริษัท นานมีบุ๊คส์ จำกัด
สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ (ฉบับเพิ่มเติม) พ.ศ. 2558

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของหอสมุดแห่งชาติ
เบลล์, เจนนีเฟอร์.
นาฬิกาทรายควันท้อง. -- กรุงเทพฯ: นานมีบุ๊คส์, 2561.
280 หน้า.
1. นวนิยายอังกฤษ. I. อลิซ, ผู้แปล. II. ชื่อเรื่อง.
823
ISBN 978-616-04-4017-7

กรรมการผู้จัดการ คิม จงสถิตย์วัฒนา • ผู้ช่วยกรรมการผู้จัดการ ราตรี สังสกฤษ • ผู้จัดการสำนักพิมพ์ สุชาดา งามวัฒนจินดา
• บรรณาธิการบริหาร อาภาวีย์ สุทธิโรจน์ • บรรณาธิการเล่ม วริษฐา ศรีวัชรรัตน์ • หัวหน้าพิสูจน์อักษร ดวงพร วิทยุธรรมรัตน์
• พิสูจน์อักษร ภัทธิดา บุษณะ • ผู้จัดการกองศิลปกรรม กฤษดา เสงส์งค์ • ผู้ช่วยผู้จัดการกองศิลปกรรม สุนันท์ เพชรขาว
• ออกแบบปก พิมพ์ภา คุรุธรรมณัฐ • กราฟิก บัทยา แดงวิจิตร • หัวหน้าประสานงานการผลิต จรัสศรี พรหมเทพ

เพลตที่ NR พิล์ม โทร. 0-2215-9306 พิมพ์ที่ ที.เอส.บี. โปรดักส์ โทร. 0-2536-6085

จัดพิมพ์และจัดจำหน่ายโดย

 NANMEEBOOKS

บริษัท นานมีบุ๊คส์ จำกัด

เลขที่ 11 ซอยสุขุมวิท 31 (สวัสดี) ถนนสุขุมวิท แขวงคลองเตยเหนือ เขตวัฒนา กรุงเทพฯ 10110

โทร. 0-2670-9800, 0-2662-3000 โทรสาร 0-2662-0919

e-mail: editorial@nanmeebooks.com • www.nanmeebooks.com • www.facebook.com/nanmeebooksfan

กระดาษที่ใช้พิมพ์หนังสือเล่มนี้ช่วยในการถนอมสายตา เนื่องจากสะท้อนแสงเพียงเล็กน้อย
และใช้หมึกธรรมชาติจากน้ำมันถั่วเหลือง จึงปลอดภัยต่อมนุษย์และเป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม

หากหนังสือเล่มนี้ผลิตไม่ได้มาตรฐาน สำนักพิมพ์ยินดีรับผิดชอบเปลี่ยนเล่มใหม่ให้ โดยไม่มีเงื่อนไขใดๆ ทั้งสิ้น
โปรดส่งไปเปลี่ยนตามที่อยู่บริษัท หรือติดต่อ Nanmeebooks Call Center โทร. 0-2662-3000 กด 1

คำนำสำนักพิมพ์

ยินดีต้อนรับทุกท่านกลับสู่ลันดินอร์ เมืองการค้าไม่ธรรมดาเปิดประตูรับทุกคนอีกครั้ง หลังจากตื่นตาตื่นใจกับลันดินอร์ในช่วงคริสต์มาสไปแล้ว คราวนี้เจนนีเฟอร์ เบลล์ ยังทำให้เราประหลาดใจได้อีก ด้วยลันดินอร์ในฤดูใบไม้ผลิที่สลัดหิมะและความอึมครึมทิ้งไป แทนที่ด้วยความสดใสของแสงแดด และเรื่องราวลึ้นระทึกต่อเนื่อง จนเราสงสัยว่าหนังสือเล่มนี้อาจเขียนด้วยปากกาไม่ธรรมดา จึงทำให้ทุกอย่างสนุกเหลือเชื่อ

กลับมารอบนี้ ไอ์วี่ที่ยังตื่นเต้นกับวิถีของชาวไม่ธรรมดาต้องเจอศึกหนักเมื่อสมาคมที่ล่มสลายยังไม่ละความพยายามในการตามหาวัตถุไม่ธรรมดามันยิ่งใหญ่ และลันดินอร์ยังต้องเผชิญภัยคุกคามใหม่ในรูปกราดิเตอร์ซึ่งมาพร้อมหายนะทุกที่ที่มันปรากฏ เรื่องร้ายกาจที่สุดคือ ความจำที่เริ่มกลับมาของยาซิลวีบ่งบอกว่ายาอาจมีส่วนเกี่ยวข้องกับสัญลักษณ์นี้ด้วย

นาฬิกาทรายควีนโซมม จะพาไอ์วี่ไปพบการผจญภัยแบบไหน เราขอให้คุณพลิกอ่านในหน้าถัดไป

นานมีบุ๊คส์

บทที่ 1

“อวีฟุงหัวคะมาไปในความมืด ผมหยักศกสีน้ำตาลของเธอปลิวไส
หน้าขณะที่ผนังถูกระพือเสียงดังรอบตัว “เซบ!” เธอตะโกน
“ยังอยู่ตรงนั้นไหม”

มีแสงสว่างส่องลอดรอยแยกอยู่ลิบๆ

ถึงเสียที่

เธอเคลื่อนที่ช้าลงขณะรอยแยกขยายใหญ่ขึ้นจนกลายเป็นช่องเปิด แล้ว
แทรกตัวออกจากถูกระสอบ ร่างของเธอขยายกลับคืนสู่ขนาดปกติเหมือนลูกโป่ง
ที่กำลังเติมน้ำ

เธออยู่ในห้องเล็กๆ ที่ตกแต่งอย่างฟุ้งเฟ้อ แสงจันทร์ส่องลอดช่องหน้าต่าง
ทรงกลมที่มีบานเดียวเข้ามาอาบบนโต๊ะทำงานไม้โอ๊กขัดเงา แก้วน้ำหนึ่ง และพรม
หนา เด็กชายผิวซีด ผมบลอนด์ยุ่งเหยิง ดวงตาสีเขียวเหมือนเธอยืนฟังผนังอยู่

“เซบ เราอยู่ที่ไหนนะ”

พี่ชายของเธอทำแก้มป่อง “พูดไม่ได้...พยายามไม่ให้ฟุงอยู่”

“เราอยู่บนเรือ” เสียงสั่นพร่าข้างหลังเธอกล่าวตอบ “และเราไม่ได้อยู่

ตามลำพัง"

ไอวี่หันไปพบวาเลเรียน เพื่อนของพวกเธอ ใบหน้าสีแทนเป็นเหลี่ยมเป็นสันของเขาแสดงความกลัดกลุ้ม เขาคุกเข่าอยู่ข้างร่างชายคนหนึ่งที่สวมเครื่องแบบสีดำ ชายคนนั้นนอนแผ่อยู่บนพื้น แขนข้างหนึ่งยกขึ้นเหนือศีรษะ อีกข้างหนึ่งถูกทับอยู่ใต้ลำตัว เขาดูอายุพอกๆกับพ่อแม่ของไอวี่กับเซบ คือวัยสี่สิบกลางๆ ไว้เคราหยิกสีบลอนด์และมีเส้นสีขาวพาดผ่านคิ้วข้างซ้าย

"เขาหลับอยู่เหรอ" ไอวี่ถามพลางคลานเข้าไปใกล้ ดวงตาของชายคนนั้นปิดอยู่ เธอสะกิดไหล่เขา แต่เขาไม่ตอบสนอง

วาเลเรียนลดหูลงใกล้ริมฝีปากของชายคนนั้นแล้วแตะนิ้วที่คอ "เขาไม่หายใจ"

"เราต้องช่วยเขานะ!"

"ฉันว่าเราช่วยอะไรไม่ได้หรอก" วาเลเรียนยกนิ้วออก กลืนน้ำลาย "ซีฟเจอเขาไม่ตื่นแล้ว"

ไอวี่นิ่งค้าง "เธอหมายความว่า..."

"เขาตายแล้ว" วาเลเรียนพูดอย่างหม่นหมอง "ตัวเขายังอุ่นอยู่ เพิ่งเกิดเรื่องขึ้นเมื่อเร็วๆ นี้แน่"

เสียงบั้งดังขึ้นขณะที่เซบเอามืออุดปากฟุ้งตัวผ่านประตูไป เปิดช่องให้ไอวี่เหลือบเห็นห้องน้ำปูหินอ่อนสีขาว "บางที่เขาอาจสะดุดพรมลื่น" เธอเสนอความเห็น ห้องกว้างไปมาขณะที่เธอลุกขึ้นยืน ชูดแก้ววิสกี้บนถาดตรงมุมห้องสั้นๆ กัก

วาเลเรียนทำหน้าแบ้ "ฉันว่าไม่ใช่หรอก ศีรษะเขาไม่มีรอยปูดและไม่มีเลือดจากรอยแผล" เขาลุกขึ้นยืนและพิจารณาห้องโดยสาร ผมสีเข้มชี้ได้แต่ทางเกยยื่นเข้ารูปซาดๆ และรองเท้าบาสเกตบอลสีแดงเปรอะโคลนของเขาดูผิดที่ผิดทางท่ามกลางโคมไฟประดับอัญมณีและกระจกเงารอบทอง "เราต้องรู้ให้ได้ว่าเราอยู่บนพาหนะอะไร"

"มีป้ายติดบนแจ็กเกตของเขา" ไอวี่สังเกต ไต้โหลก็มีคำว่า "ดันเรือ" เธออ่าน "เรียวนด์เอิร์ดแลนด์เดอร์"

เสียงกดชักโครกดังขึ้น แล้วประตูห้องน้ำก็เปิดออก เชบใช้แขนเสื้อมีผู้ดัดเช็ดปาก "โทษที ฉันทกลั่นไม่ไหวแล้ว"

ไวยี่ยนจุมุกขณะที่เขาเดินย่ำเท้ามาที่กลางห้องโดยสารและหยิบโทรศัพท์มือถือออกจากกระเป๋ากางเกงยีน "พี่ช่วยทำอะไรที่เป็นประโยชน์หน่อยได้ไหม" เธอถาม "พี่เป็นคนที่ทำให้เราผลุนผลันทำเรื่องพวกนี้โดยไม่วางแผนนะ"

เชบลึงตาจ้องเธอ "มันเป็นการทดลอง ฉันแค่ใช้ความคิดริเริ่ม ไม่รู้ว่าจะมีคนตายที่นี่" เขาไหล่กว้างและตัวสูง แขนกล้ามเป็นมัดแบบคนที่ซ้อมตีกลองหนึ่งชั่วโมงทุกเย็นซึ่งนับเป็นเคราะห์ที่ไม่ดีสำหรับไวยี่ ไวยี่ไม่รู้ว่าพวกเขาเป็นพี่น้องกันได้อย่างไร เธอระดมบางเหลือเกิน

วาเลียนมองข้ามไหล่เชบไป "อุปกรณ์นั้นบอกได้ว่านายอยู่ที่ไหนหรอ"

ไวยี่ยังคงคิดว่ามันแปลกที่วาเลียนแทบไม่รู้อะไรเลยเกี่ยวกับเทคโนโลยีธรรมดา

"อืมมม" เชบเลื่อนนิ้วไปบนโทรศัพท์สองสามครั้ง "จีพีเอสใช้ได้ แต่ฉันใช้เครือข่ายเจ้าอื่นอยู่ เพราะฉันจะต้องอยู่ที่ไหนสักแห่งนอกสหราชอาณาจักร" เขาเบิกตาโต "โ้ว ดูจากนี้แล้ว เราอยู่นอกชายฝั่งนอร์เวย์นะ!"

"นอร์เวย์หรอ" วาเลียนคว้าถุงกระสอบที่ไวยี่เพิ่งคลานออกมา และหยิบป้ายกระดาดห้อยลงที่ผูกอยู่ตรงปากถุง เขาอ่านทวนสองครั้ง "ฉันเขียนป้ายถูกต้องแน่นอน มันเขียนว่า เซเลนา ไกรมส์ แต่เขาทำอะไรที่นอร์เวย์กันล่ะ"

เชบสะบัดศีรษะ "เอ่อ ลักพาตัวพ่อแม่ ชู้กรรโชก และทรมานคนละมั้ง พวกเดิร์จน่าจะทำเรื่องแบบที่พวกผู้ร้ายทำกันทั่วโลกนั่นแหละ"

ไวยี่รู้สึกเย็นเยือกไปทั้งร่าง เดิร์จคือองค์กรที่ชั่วร้ายมาก แคได้ยินชื่อของพวกนั้นก็ทำให้เธอตัวสั่นแล้ว "เรายังไม่รู้แน่ๆ ว่าเซเลนาอยู่ที่นี้หรือเปล่า ป้ายนั้นอาจใช้ไม่ได้" เธอแอบหวังลึกๆ ว่ามันจะใช้ไม่ได้ เซเลนา ไกรมส์เป็นตัวอันตรายครั้งสุดท้ายที่พวกเขาพบกัน ไวยี่เกือบถูกหมาป่าที่เซเลนาเลี้ยงไว้กินเข้าไปแล้ว "บางทีถุณนั้นอาจพาเราไปหาคนคนนั้นตรงๆ ไม่ได้ ไปได้แต่สถานที่ที่เงาะจงไว้เหมือนกระเป๋ามาธรรมดาใบอื่นๆ ทั้งหมด"

"ดูใบนี้ไม่เหมือนกัน" วาเลียนยืนกราน "เธอไม่รู้ วัตถุไม่ธรรมดาอันยิ่งใหญ่เป็นวัตถุไม่ธรรมดาห้าชิ้นที่ทรงพลังที่สุดที่มีอยู่ บอกเลยว่าสิ่งนี้ทำอะไรได้มากกว่าที่เรารู้"

ไอวีพินิจดูกระสอบใส่มันฝรั่งเก่าโกโรโกโส แปลกดีเมื่อคิดว่าจะมีบางอย่างที่ดูขลังสามัญเหลือเกินจะมีพลังส่งเธอไปไกลหลายพันไมล์ในเวลาเพียงไม่กี่วินาที แต่วัตถุไม่ธรรมดาก็คงหลายก็เป็นอย่างนั้น แม้แต่ชิ้นที่ดูปกติที่สุดในชีวิตประจำวันก็อาจซ่อนความสามารถพิเศษไว้

เซบเขม้นมองต้นเรือ "ในมือเขามีอะไรนะ"

ไอวีหันเหความสนใจกลับไปศพ อะไรบางอย่างเปล่งประกายอยู่ในกำมือของเขา เธอดีใจที่สวมถุงมืออยู่ขณะค่อยๆ แงะนิ้วมือของเขาให้แบออก เผยให้เห็นเหรียญเงินเล็กจิ๋ว มันงอตรงกลางและมีข้อความรอบๆ ขอบ

"เหรียญหกเพนนิงอ" เธอโผล่ออกมา พลังถอยกรูด เธอจำเหรียญนั้นได้ไม่ว่าจะอยู่ที่ไหน มันคือนามบัตรของพวกเดิร์จ

"เดิร์จคนหนึ่งฆ่าเขา" วาเลียนพูด สีหน้าบึ้งตึง "ป้ายห้อยถุงต้องใช้งานได้แน่ ไม่อย่างนั้นก็บังเอิญเกินไป เซเลนาฆ่าเขา"

เซบเหลือบมองทางหน้าต่างไปที่ประตูซึ่งเปิดไปสู่ส่วนอื่นๆ ของเรือ "เซเลนาต้องเพิ่งออกจากห้องนี้ไปไม่กี่อึดใจก่อนเราจะมาถึง ซึ่งหมายความว่าเธออยู่ที่ไหนสักแห่งบนเรือลำนี้ เป็นไปได้ว่าอยู่กับสมาชิกคนอื่นๆ ของเดิร์จ" เขาหยิบถุงไม่ธรรมดาอันยิ่งใหญ่ขึ้นจากพื้น "เธอพูดถูก พวกเราไม่ได้คิดให้รอบคอบ ไปจากที่นี่กันเถอะ"

ไอวีกำลังจะร้องเตือนบอกพรรคพวกตอนที่กลิ่นสารเคมีฉุนกึกโชยเข้าไล่ใบหน้าจนเธอต้องกะพริบตา "อ้อ กลิ่นนั้นมาจากไหนนะ"

วาเลียนดมและเบนสายตาไปจับจ้องเหรียญหกเพนนิงอในมือของต้นเรือ "ห่วยทั้งก๊วด" เขาคำราม "ต่อให้อยู่ที่ไหนฉันก็จำกลิ่นนั้นได้ เดิร์จใช้มันกับพ่อแม่ฉัน เป็นยาพิษที่ทำให้เราพูดความจริงก่อนตาย เหรียญนั้นมีทั้งก๊วดเคลือบอยู่ มันต้องซึมเข้าไปทางผิวหนังของเขาแน่"

ความรู้สึกผิดกระตุกหัวใจของไอวีเมื่อเธอนึกถึงพ่อแม่ของวาเลียน "เรายังไปไม่ได้" เธอบอกเซบ "ถ้าเรารู้ว่าเซเลนาฆ่าผู้ชายคนนี้ทำไมและเขามาทำอะไรที่นี่ มันจะช่วยให้เราเข้าใจว่าแท้จริงวางแผนอะไรอยู่และหยุดพวกเขาได้"

"ไอวี มันอันตรายเกินไปนะ!" เซบประท้วง "เซเลนาฆ่าชายคนนี้ไปแล้ว ถ้าเขาเห็นเรา เขาก็จะฆ่าเราด้วย"

ไอวีอยากบอกพี่ชายว่าเขาควรนึกถึงเรื่องนั้นก่อนจะเริ่มแผนทุกอย่างนี้ แต่ไม่มีเวลามาเถียงกัน "เราไม่รู้ว่าจะอยู่บนเรือนานแค่ไหน เราต้องฉวยโอกาสเดี๋ยวนี้"

"ฉันมีอะไรบางอย่างที่ช่วยเราได้" วาเลียนพูด "ฉันหมายถึงอะไรที่ช่วยเราซ่อนตัวได้นะ นายหาแผนผังเรือลำนี้บนอุปกรณ์นั้นได้ไหม เซบ มันชื่อเรือยนต์เฮาต์แลนเดอร์"

เซบคำรามไม่เห็นด้วย พลังยัดlungไม่ธรรมดาอันยิ่งใหญ่ใส่กระเป๋าสลัดมีผู้ดูแลและหยิบโทรศัพท์ออกมา "เรือยนต์เฮาต์แลนเดอร์ นี่ไง เป็นเรือสินค้าที่ล่องระหว่างนอร์เวย์กับลอนดอน มีสามชั้นกับห้องเครื่องยนต์ และมีบันจันใหญ่บนดาดฟ้าที่เก็บตู้สินค้า"

ไอวีสงสัยว่าทำไมได้ถึงสนใจเรือธรรมดาอย่างเรือยนต์เฮาต์แลนเดอร์ "ขึ้นไปบนดาดฟ้ากันเถอะ" เธอเสนอ "เราสำรวจตู้สินค้าได้ บางทีสินค้าอาจให้เบาะแสว่าทำไมได้ถึงมาที่นี่"

"แผนดีนี่" วาเลียนล้วงเข้าไปในแจ็กเก็ตหนังและหยิบขวดน้ำหอมคริสตัลใบเล็กออกมา มันมีหัวฉีดทองเหลืองหุ่หุ่ติดอยู่และบรรจุของเหลวสีเข้มปริมาณเล็กน้อย "เรือใหญ่ขนาดนี้มีลูกเรือเยอะแน่ เราต้องใช้สิ่งนี้เพื่อซ่อนตัว" เขาเขย่าขวด ดูว่ายังมีของเหลวเหลืออยู่ในนั้นหรือไม่

"มันคืออะไรนะ" ไอวีถาม เขยิบเข้าไปใกล้ขึ้น

วาเลียนเล็งหัวฉีดทองเหลืองมาที่ศีรษะเธอ "ทางเทคนิคแล้ว มันก็แค่ น้ำจากน้ำพุในขวดน้ำหอมไม่ธรรมดา แต่ชาวไม่ธรรมดาสวนใหญ่เรียกมันว่าเงาเหลว มันทำให้ผู้ฉกฉกมกลินไปกับเงาใดก็ตามที่พวกเขาสัมผัส มันจะไม่ทำให้เรา

ล่องหนโดยสิ้นเชิง แต่คนจะสังเกตเห็นเจ้าน้อยกว่าสังเกตเห็นคนจริงๆ มาก"

ไอวีดมขณะที่ละอองของเหลวสีเข้มตกลงบนบ่าเสื้อโค้ดขนสัตว์สีกรมท่าและผมของเธอ กลิ่นของมันเหมือนควินนิดน้อย

"เรามีเวลาหนึ่งชั่วโมงก่อนมันจะระเหยและหมดฤทธิ์ไป" วาเลียนเตือน ฉีดของเหลวนั้นใส่เชบก้อนหั่นหั่วสเปรย์ใส่ตัวเอง "ไปกันเถอะ"

พวกเขาปิดประตูห้องโดยสาร ทั้งร่างของตันเรือไวต์ตรงนั้น ทางเดินด้านนอกเป็นผนังโลหะโค้งเต็มไปด้วยหัวหมุดและทาสีเทาเป็นเงามัน ดูเหมือนอุโมงค์ในโลกลอนาคด แสงไม่เป็นธรรมชาติทำให้เกิดเงาทุกแห่ง ไอวีก้าวเข้าไปในเงาแรกที่เจอ

"ไม่มีทาง!" เชบกระซิบ พลังจ้องตรงมาที่เธอ "ไอวี เธอหายตัวได้"

เธอยื่นมือไปข้างหน้าแต่มองไม่เห็นมือตนเอง เธอสำรวจร่างกาย ไม่มีกระโปรง ถุงน่องขนสัตว์เป็นขุย หรือร่องเท้าผ้าใบสีขาวถลอกปอกเปิกให้เห็น พวกมันดูจะละลายหายไปเงามีต เธอทดลองเหยียดเท้าข้างหนึ่งเข้าไปในแสง และเงารูปร่างเหมือนนิ้วเท้าก็ปรากฏบนพื้น

วาเลียนส่งสัญญาณบอกทั้งสองให้รีบ "มาเถอะ"

พวกเขารีบรุดไปตามทางเดินสู่บันได ภายในตัวเรือดูแข็งทื่อและคับแคบ มีเสียงแปลกๆ ดังก้องไปมา ไอวีพยายามไม่อ้อยอิ่งกับป้ายเตือนต่างๆ ที่มีอยู่ทุกแห่ง...**วาล์วดับเพลิง (ส่วนหลัก) อันตรายระเบิดได้ ซูชีพ ประตูฉุกเฉิน**

เธอเพิ่งคว้าราวจับตรงบันไดเมื่อเสียงร่องเท้าบูตย่ำหนักๆ ดังขึ้นเหนือศีรษะ วาเลียนมุดเข้าไปในความมืดใต้บันได พาไอวีกับเชบไปด้วย ไอวีทำตัวลึบติดผนัง หายใจหอบ ขณะที่กะลassisวบรวมแบบสีกกรมท่ากลุ่มหนึ่งกรุกันลงมาเสียงดังสนั่น

ไม่ยากเชื่อเลย เงาเหลวใช้ได้ผล

พวกลูกเรือตะโกนคำสั่งเป็นภาษาอื่นขณะรีบรุดผ่านประตูบานหนักสู่ทางเดินถัดไป เมื่อพวกเขาหลับสลายตาไปแล้ว ไอวี เชบ และวาเลียนก็ออกจากเงามืดและรีบขึ้นบันได

ข้างนอก อากาศยามค่ำคืนเต็มไปด้วยเสียงมหาสมุทรซัดสาดและครางกระหึ่ม ไอ์วีนางซากว้างขณะที่เรือเอียงไปมา ความหนาวเย็นทึมแทงผิวจนเจ็บส่ายห้อยหลุดไฟสะบัดรัวในสายลม สองตุลีนค้าโลหะยักษ์ที่ทอดยาวออกไปบนหาดฟ้า พวกมันตั้งเรียงเป็นแถว มีช่องว่างให้คนผ่านได้ แต่สถานที่นี้ดูจะว่างเปล่าอย่างน่าขนลุก วาเลียนขึ้นไปที่ยอดบันจันตัวใหญ่ซึ่งตั้งอยู่ตรงกลางระหว่างตุลีนค้า แล้วพวกเขาก็มุ่งหน้าไปหามัน

วาเลียนกับเซบหายตัวไปขณะเคลื่อนเข้าไปในเงามืด ไอ์วี่รู้ว่าพวกเขาอยู่ที่ไหนสักแห่งตรงนั้น แต่เธอรู้สึกเดียวดายเมื่อมองไม่เห็น

ตุลีนค้าขนาดมหึมาทาสีสดใส มีราวเหล็กหนากันประตูและประตูปะทิมหมายเลขลำดับที่ด้านหน้า ไอ์วี่สำรวจแต่ละตู้อย่างถี่ถ้วนขณะเดินผ่าน แต่เธอไม่ได้เลยว่ามันบรรจุอะไรไว้บ้าง

ขณะที่สืบคลานไปข้างตุลีนค้าสีแดง เธอได้ยินเสียงกระแทกดังจนทำให้ตัวแข็งทื่อ มันฟังดูเหมือนอะไรสักอย่างกำลังเคลื่อนไหวข้างในนั้น ไอ์วี่สะดุ้งถอยขณะที่ร่างมืดๆ สองร่างเคลื่อนทะลุผ่านผนังเหล็กที่เป็นลายลูกฟูกออกมา เธอยกมือขึ้นปิดปากเพื่อไม่ให้ส่งเสียงร้อง มีผู้คนประเภทเดียวเท่านั้นที่เคลื่อนที่ผ่านของแข็งแบบนี้ได้...เผ่าพันธุ์ของผู้ตาย

แสงไม่สว่างพอให้มองเห็นร่างคู่นั้นได้ชัดๆ แต่ร่างหนึ่งสูงมากและมีศีรษะรูปร่างประหลาด ส่วนอีกร่างหนึ่งสวมเสื้อคลุมมีฮูดขลิบขนเฟอร์สีขาว ไอ์วี่ตรวจดูว่าตัวเธอเองยังมีรูปลักษณ์แบบเงาและอยู่หนึ่งๆ ร่างสวมเสื้อคลุมลอยเข้าไปในแอ่งแสงจันทร์และเปิดหมวกฮูด เปียผมสีเข้มเงางมายาวถึงเอวห้อยลงมา

เซเลนา ไกรมส์

ไอ์วี่สะดุ้ง กูลตนนันดูดีเหมือนดาราหนังอย่างที่เราจำได้ ผิวม่วงเรืองรองโหนกแก้มเป็นสัน และริมฝีปากสีแดงสด ผมสีเข้มของเซเลนาเป็นกรอบล้อมใบหน้าบอบบางทำให้ดวงตาสีฟ้าคมเข้มนั้นดูเฉียบคมขึ้นกว่าเดิม

"ขนาดใช้ทั้งกวีต เจ้าโง่เขลาก็ยังไม่บอกอะไรเราเลย" เธอพูดอย่างฉุนเฉียวเสียงแข็งกร้าวของเธอทำให้ไอ์วี่ตัวสั่น "ฉันน่าจะฆ่าเขาเร็วกว่านั้น คุณแน่ใจนะว่า

โหลแห่งเงาอยู่บนเรือ"

"เซ่รุ่มตามรอยที่ผมใช้ช่วยแกะรอยได้แม่นยำมาก" คู่สนทนาของเซลเณากล่าวเสียงฟังหวีดหวิวราวกับเจ้าของเสียงพูดผ่านขลุ่ยแก้ว "โหลนั้นอยู่บนเรือนั่นนอน ไม่อย่างนั้นแล้วผมคงไม่ติดต่อกับคุณ"

ผู้พูดก้าวออกจากความมืด เขาดูเหมือนตึกแดนดำข้าวขนาดเท่ามนุษย์ ผิวเรียบสีเขียวและศีรษะแบนรูปสามเหลี่ยม มีตาสี่เหลี่ยมกลิ้งเมื่องขนาดเท่าขามใส่สลัดสองดวงติดอยู่ ปากล่างแหลมห้อยลงมาจากขากรรไกร และไวยิก็นับรยางค์บางๆ เหมือนกิ่งไม้ที่ยื่นออกมาจากสุทพจนสัตว์สังัดสี่เขี้ยวมรกตได้หกอัน รยางค์สองอันเป็นขา อีกสี่อันถูกปรับใช้เป็นแขนที่มีมือและกรงเล็บเป็นเดือยแหลม ปีกโค้งสี่เขี้ยวเหมือนผ้าไหมยื่นออกมาเหนือกระดูกสะบัก

ไวยิกระดกถอยด้วยความสยดสยอง เธอไม่แน่ใจว่าเขาเป็นผู้ตายเผ่าพันธุ์อะไร เขาไม่ใช่กุลเหมือนเซลเณานั่นนอน

"ผมจะค้นดูสินค้านำเข้าไปจนกว่าเรือจะเทียบท่า" เขาให้คำมั่น "เรือลำนี้มีกำหนดไปถึงลอนดอนตอนเช้าตรู่"

"ลอนดอนหรือ" เซลเเนาเลิกคิ้วด้วยความประหลาดใจ "แต่เยี่ยมไปเลย วันพรุ่งนี้ฉันดินอร์เปิดการค้าขายประจำฤดูใบไม้ผลิแล้ว ใครสักคนต้องเอาโหลไปที่นั่นแน่ๆ" เธอยิ้มเยาะ "พวกเขาไม่รู้ว่าลังนั้นมืพลิงของแพนดอร่า รอนจนว่าละชนของขึ้นจากเรือเกาะ แล้วค่อยไปตามล่าโหลในลันดินอร์ และหาให้ว่าละ"

มนุษย์ตึกแดนค้อมศีรษะลง "ตามที่คุณต้องการ วูลฟส์เบน"

ไวยิตัวสั่นสะท้าน วูลฟส์เบนคือชื่อรหัสของเซลเเนา ส่วนสมาชิกคนอื่นๆ ของเดิร์จคือ แร็กเวิร์ด แบล็กคลอว์ ไนต์เซด เฮมล็อก และมังก์สซูด ตั้งชื่อตามยาพิษเช่นกัน

"และติดต่อนักอีกครั้งเมื่อได้ข่าวอะไร" เซลเเนาพูดต่อ "ฉันจำเป็นต้องได้โหลนั้นมาโดยเร็วที่สุดเท่าที่ทำได้ ไม่มีเวลาให้เสียแล้ว" เธอถอดถุงมือผ้าซาตินสีดำข้างหนึ่งออกและสำรวจนิ้วมือ ผิวบนมือเป็นสะเก็ดและเน่าเปื่อย หนองสีเหลืองไหลซึมออกมา ไวยิเป็นสายตาหนีด้วยความรังเกียจ "ยุครุ่งโรจน์ของ

เดี๋ยวกำลังจะมาถึง" เซเลนาดีดหนอนตัวหนึ่งออกจากข้อนี้ "อีกไม่นานพวก
มักเกอร์จะเข้าใจว่าการอาศัยอยู่ในความมืดเป็นยังไง"

ไอวีไม่แน่ใจว่าเซเลนา ไกรมส์หมายความว่าอย่างไร แต่มันไม่น่าจะเป็น
เรื่องดีหรอก "มักเกอร์" เป็นคำนำชนลูกที่ใช้เรียกชาวธรรมดาที่ถูกตัดสินด้วย
สายเลือดว่าไม่มีสิทธิ์รู้อะไรก็ตามเกี่ยวกับโลกไม่ธรรมดา

ทันใดนั้นอะไรบางอย่างก็ชนแขนไอวี เธอร้องเสียงแหลมด้วยความตกใจ
เซบียืนอยู่ข้างเธอ วาเลียนยืนอยู่หลังเขาห่างไปเล็กน้อย เสียงซู่ฟ่อโครธกรี้ยวดัง
ไปทั่ว ทำเอาคนที่ตื่นคอไอวีลุกชัน

"สายลับ" มนุษย์ดึกแดนคำราม หวดกระทก้น

เงาเหลวหมดฤทธิ์แล้ว

เซเลนาตะโกน "จับพวกมันให้ได้!"

มนุษย์ดึกแดนสยายปีกออกดั่งผีบ และทะยานขึ้นสู่อากาศขณะที่เซเลนา
พุ่งมาทางไอวี

ไอวีออกวิ่ง เท้าของเธอย่ำไปบนดาดฟ้าเรือ วาเลียนวิ่งเต็มฝีเท้าหน้า
เลี้ยวเข้าไปในทางเดินช่องถัดไป ไอวีวิ่งตามเขาไปและเกือบชนกับเซบ

"วิ่งต่อไป!" เขาร้องพลางโบกแขน "เจ้ามนุษย์แมลงตามหลังเรามาติดๆ
แล้ว"

พวกเขาได้ยินเสียงกระพือปีกเป็นลางร้ายเหนือศีรษะ เซบคว้าถุงไม่ธรรมดา
อันยิ่งใหญ่ออกจากเลื้อมีฮู้ดและกระซิบอะไรบางอย่างเข้าไปทางปากถุง

"โยนมานี่" วาเลียนตะโกน

เซบโยนถุงลอยโด่ง แล้ววาเลียนก็รับถุงได้ด้วยมือข้างหนึ่งก่อนไถลตัวไป
หยุดข้างราวกันเรือ ถัดออกไปนั้นเป็นท้องทะเลสีดำ "เราต้องโดด" วาเลียนบอก
พวกเขา พลังหายใจหอบ "เชื่อใจฉันนะ" เขาใช้มือข้างหนึ่งยันตัวและกระโดด
ข้ามกราบเรือไป

เซบร่นไอวีไปข้างหน้า "ไอวี ไป!"

เธอปีนขึ้นราวกัน แอบมองกลับหลังไป เซเลนา ไกรมส์กับมนุษย์ดึกแดน

เกือบถึงตัวพวกเขาแล้ว เธอสูดหายใจเฮือกใหญ่เข้าเต็มปอดแล้วกระโดดลงไปในคลื่น

แขนขาเธอบัดป่าย เธอเหลือบเห็นถุงไม้ธรรมชาติสะบัดอยู่ไกลเกินเอื้อมถึง ลั่นร้องเท้าบาสเกตบอลสีแดงของวาลีนาหายเข้าไปในนั้น

"โออออวี่!" เซบเรียก ขณะวิ่งลงมาข้างหลังเธอ

สายลมกรีดร้องในหูขณะที่เธอบังคับแขนลงและเล็งศีรษะไปที่ปากถุงเพื่อมุดเข้าไปในนั้น

บทที่ 2

ทอวีร์ปรับคอมพิวเตอร์ทำงานเพื่อให้มองเห็นผลบนหน้าฉากของเซปซัดขึ้น รอยถลอกไม้สีมากแต่ผิวหนังรอบๆ ปากแผลนั้นเย็นและเป็นสีแดง "มนุษย์ตึกแตนนั่นต้องจับพีไว้กลางทางก่อนที่จะเข้าไปในถุงได้แน่เลย" เธอพูด พลังซึบแผ่ด้วยสำลีสมาดๆ "พี่ว่าเขาเป็นสมุนคนใหม่ของเซเลนาหรือเปล่า"

เซบสะดุ้ง เกาะขอบโต๊ะแน่น "ต้องใช้แน่ ฉันไม่เห็นหมาป่ากริมอยู่กับเขาด้วย" เสียงของเขาก้องสะท้อนจากเพดานสูงในห้องทำงานของพ่อที่พิพิธภัณฑ์วิกตอเรียแอนด์อัลเบิร์ต ห้องนี้มีบันทึกและหนังสือเยอะยิ่งกว่าห้องสมุดเล็กๆ เสียอีก ห่อวารสารทางวิชาการมัดเชือกอัดแน่นเต็มขอบหน้าต่างและสารานุกรมไม่รู้กี่ฉบับวางเต็มชั้นหนังสือต่างๆ กล้องจุลทรรศน์เก่าตั้งอยู่บนโต๊ะทำงานตัวหนึ่ง ตรงมุมห้อง และกลางโต๊ะตัวนั้นมีแผ่นป้ายทองเหลืองเขียนข้อความเปล่งประกายว่า **เอมเมต สแปรโร่ แผนกวิจัย**

"ดูให้แน่ใจนะว่าผลสะอาดแล้ว" วาเลียนแนะนำ ขณะยื่นฝ่ามือตรงประตูโถงทางเดินนอกประตูนั้นมีด "ฉันไม่เคยเห็นเผ่าพันธุ์ผู้ตายแบบนี้มาก่อน เลยไม่รู้

ว่าผิวหนังเจ้านั้นเป็นพิษหรือเปล่า"

เชบหน้าถอดสี "โทษนะ...ผิวเป็นพิษหรือ"

ไอวีติดพลาสติกครอบบนแผลของเขา โยนสำลีใช้แล้วลงถังขยะและปิดฝากล่องปฐมพยาบาล ขณะที่เธอเอากล่องไปเก็บบนหิ้งตรงหน้าต่าง มีรถแท็กซี่สีดำเพียงคันเดียวแล่นเสียงดังผ่านไปตามถนนที่เต็มไปด้วยแอ่งน้ำเบี่ยงนอก เวลาเพิ่งผ่านไปเพียงหนึ่งชั่วโมงครึ่งหลังจากพวกเขาออกมาทางอุโมงค์ธรรมดาอันยิ่งใหญ่เมื่อตอนห้าทุ่ม ลอนดอนเงียบสงบ

เธอนั่งลงบนเก้าอี้ของพ่อ เสื้อไหมพรมถักของพ่อวางพาดอยู่บนผนังภาพร่างไร้ชีวิตของต้นเรือศึกคลานเข้ามาในความคิด เธอจึงหยิบเสื้อไหมพรมถักตัวนั้นมาวางบนตักและบีบมันแน่น อยากให้พ่ออยู่ที่นั่นด้วย

วาเลเรียนรีบออกจากประตู "เร็วเข้า หมอบลง!"

แสงสว่างในโถงทางเดินกะพริบดับลง เชบกลิ้งตัวลงกับพื้นและไอวิกิไถลตัวลงไปได้โตะขณะที่แสงจากไฟฉายส่องสว่างเข้ามาในห้อง มันเคลื่อนที่ช้าๆ ตัดผนัง หลังจากผ่านไปสองสามวินาทีก็หายไป พร้อมกับเสียงฝีเท้าที่ค่อยๆ เงียบลง

"เราอยู่ที่นั่นไม่ได้" ไอวิกิกระซิบ พลางเลื่อนตัวกลับขึ้นบนเก้าอี้ "ถ้าพยายามเห็นพวกเราเข้า เราจะอธิบายไม่ได้ว่าเราเข้ามายังไง"

เชบเงยศีรษะขึ้น "เหตุผลเดียวที่ฉันบอกคุณให้พาเรามาที่นี่คือหนังสือของพ่ออาจช่วยให้เราเข้าใจสิ่งที่เซเลนา ไกรมส์พูด เกี่ยวกับโหลแห่งเจ้านั้นแหละ" เขากล่าววาเลเรียน "นายว่าชื่อมันมีความหมายอะไรหรือเปล่า"

"ไม่มี แต่ฉันเดาออกว่ามันน่าจะเป็นอะไร" สีหน้าของวาเลเรียนหม่นหมองลง "ชื่ออย่างโหลแห่งเจาบอกว่ามันเป็นวัตถุที่มีเพียงหนึ่งเดียว และเรารู้แล้วว่า มีวัตถุที่มีเพียงหนึ่งเดียวที่พวกเดิร์จสนใจอยู่ห่าขึ้น"

เหงื่อหยดหนึ่งไหลหยดลงตามหน้าผากของเชบขณะที่เขาเดินอุโมงค์ธรรมดาอันยิ่งใหญ่ปอนๆ ไปตรงกลางโตะ "นายหมายถึง นายคิดว่าโหลแห่งเจานั้นเหมือนชิ้นนี้ เป็นหนึ่งในวัตถุไม่ธรรมดาอันยิ่งใหญ่หรือ"

ไอวิกิขยับตัวบนเก้าอี้ ถ้าเดิร์จได้วัตถุไม่ธรรมดาอันยิ่งใหญ่ไปชิ้นหนึ่งแล้ว

ละก็ ทุกคนไม่ว่าจะเป็นชาวไม่ธรรมดาหรือไม่จะตกอยู่ในอันตราย "โหลไม่ธรรมดาทำอะไรเธอ" เธอถามว่าเสีย

"มันใช้เก็บ*ความกลัว*" เขาบอกเธอด้วยเสียงสั่นพร่า "ถ้าเธอร้องให้โหลไม่ธรรมดา ความกลัวอันยิ่งใหญ่ที่สุดของเธอจะออกจากตัวเธอไปและคงอยู่ในโหลนั้นจนกระทั่งมันถูกเปิดออกอีกครั้ง ชาวไม่ธรรมดาใช้พวกมันรักษาโรคเกี่ยวกับความกลัว ยิ่งโหลทรงพลังเท่าไรก็ยิ่งเก็บความกลัวได้มากเท่านั้น"

"งั้น...ทำไมเดิร์จถึงอยากได้โหลล่ะ" เซบถาม "พวกเขาดูไม่เหมือนพวกซึกกลัวเลยนี่นา"

"อาจจะไม่เป็นเช่นนั้นก็ได้" วาเลียนตอบ "แต่ฉันเคยเห็นชาวไม่ธรรมดาทำโหลแตกโดยไม่ตั้งใจครั้งหนึ่ง มันต้องเก็บความกลัวการตกเอาไว้แน่เพราะหลังจากที่มันแตก มีรอยแยกงมให้มาปรากฏบนพื้นและชายคนนั้นก็ตกลงไปในนั้น"

ไอวีรู้สึกเสียรวบในช่องท้อง "งั้นเธอกำลังบอกว่าเดิร์จอาจไม่ได้ต้องการเก็บความกลัว พวกเขาต้องการ*ปลดปล่อยความกลัว*..." เธอรวนนิ้วบนโต๊ะ "บางทีอาจไม่ใช่ความกลัว*แค่*อย่างเดียว...ถ้าโหลแห่งงาเป็น หนึ่งในวัตถุไม่ธรรมดาอันยิ่งใหญ่จริงๆ ละก็ จะต้องมีความกลัวมากมายเก็บไว้ในนั้น เซเลนาพูดอะไรสักอย่างเกี่ยวกับโหลนั้นว่ามันมี*พลังของแพนดอร่า*ไม่ใช่เหรอ"

"ใช่ แต่ก่อนหน้านี้ฉันเคยได้ยินเรื่องเกี่ยวกับแพนดอรามาแค่ครั้งเดียว" เซบพูด "และนางมี*กล่องนี้*"

ไอวีจำเรื่องของแพนดอร่าที่พ่อเคยเล่าให้เธอฟังได้เพียงวางๆ ว่ามาจากปกรณัมกรีก เธอกวาดตามองชั้นหนังสือจนกระทั่งเห็นเล่มหนึ่งชื่อ*ปกรณัมกรีก* เธอเปิดหนังสือบนโต๊ะ อ่านสารบัญผ่านๆ ก่อนเปิดไปยังบทที่สี่ "นี่ไง ซุสสร้างผู้หญิงคนแรกบนโลกขึ้นและตั้งชื่อนางว่าแพนดอร่า เขามอบกล่องใบหนึ่งให้นาง ซึ่งเมื่อนางเปิดมันออกก็ปลดปล่อยความชั่วร้ายทั้งหมดมาสู่โลก"

"ของขวัญสุดยอดเลยนะ ซุส" เซบพึมพำอย่างไร้อารมณ์ "มันบอกอะไรเกี่ยวกับพลังของแพนดอร่าไหม"

ขณะที่ไอวีอ่านต่อไป รู้สึกเสียสั่นหลังวาบ "เปล่า แต่ฉันบอกว่าคุณน่าจะ

ถูกแปลความผิดมาตลอดหลายพันปี ในเรื่องดั้งเดิม แพนดอราไม่ได้รับกล่อง..." มือของเธอเริ่มสั่น เธอเงยหน้าขึ้นมองเชบกับวาเลียน "นางได้รับโหล โหล แห่งเงากับกล่องของแพนดอราคือสิ่งเดียวกัน!" เธอไล่นิ้วมือไปบนข้อความ "เมื่อแพนดอราเปิดโหล มันปลดปล่อยความป่วยไข้ที่นำความตายมาสู่มนุษย์และก่อให้เกิดความเจ็บปวดอื่น ๆ มากมายเหลือคณานับ"

เชบยิ้มเจื่อน "ได้เวลาสนุกแล้วสิ"

"ฟังดูเหมือนว่าโหลแห่งเงาบรรจุความกลัวทั้งหมดในโลกเอาไว้" วาเลียนพูด "เราต้องหยุดเดี๋ยวก่อนไม่ให้มันไป"

"เยี่ยม" เชบฮึดฮัด "เราแค่โชคดีที่กำลังมุ่งหน้ากลับไปแผ่นดินอร์เวลาเดียวกับโหลนั้น เรามีแผนการว่าไง"

ชื่อแผ่นดินอร์ลอกล่องในหัวของไอวีเหมือนรหัสผ่านลับ รู้สึกเหมือนเมื่อวานนี้เองที่เธอกับเชบเดินไปบนถนนปูหินของตลาดใต้ดินมหึมา เบิกตาโตะจ้องมองวัตถุไม่ธรรมดาทั้งหลายที่วางขาย "วาเลียน เราไปเจอกันที่นั่นไหม"

เขาพยักหน้า "ฉันจะลองค้นดูว่าจะเจออะไรก่อนถึงเวลานัดได้บ้าง ถ้าฉันรู้ว่าใครเป็นคนนำเข้าโหลนั้น เราก็จำกัดการค้นหาในแผ่นดินอร์ให้แคบลงได้ ผู้ค้าที่ใช้เรเนียนต์เอด์แลนเดอร์มีไม่เยอะหรอก ฉันจะเอาถุงไม่ธรรมดาไปที่สหภาพนักสอดแนมในเอดินบะระ พวกนักสอดแนมจากทั่วอังกฤษไปพบปะกันที่นั่น เริ่มสืบจากที่นั่นดีที่สุด ระหว่างนี้พวกนายก็อยู่ห่างๆ เซเลนาไว้ล่ะ"

ไอวีรู้สึกได้ถึงอันตรายที่ใกล้เข้ามา "ฉันสงสัยว่าทำไมเขาไม่ตามเรามาถึงที่นี่"

"เสียงเกินไป" วาเลียนพูดอย่างมั่นใจ "เชบ นายจำที่นายบอกฉันเมื่อสองสามวันก่อนได้ไหม"

สองสามเดือนมานี้ระหว่างที่พวกเขาไปโรงเรียน เชบกับไอวีก็สื่อสารกับวาเลียนทางจดหมายชนกไม่ธรรมดา

"บอกว่าจะอะไร เรื่องที่วงเดอะริบ์ซเพิ่งออกอัลบั้มใหม่นะเหรอ"

วาเลียนสีหน้าว่างเปล่า "ไม่ใช่ อีกเรื่องหนึ่งนะ เรื่องที่นายเห็นหน่วย

คุ้มครองระหว่างทางไปโรงเรียนไง"

"อ้อ" เชบยิ้มอย่างเคอะเขิน "ใช่ ฉันคิดว่ามันดูเหมือนเครื่องแบบหน่วยคุ้มครอง ฉันพยายามตามเขาแต่เขาหายตัวไป"

ไอวีกี้เห็นคนหนึ่งเช่นกัน หรือไม่เธอก็คิดว่าเห็น ปกติแล้วถือเป็นข่าวร้ายถ้าหน่วยคุ้มครองปรากฏตัวในโลกธรรมดา

"เออละ ตั้งแต่พวกนายออกจากลันดินอร์ไปเมื่อฤดูหนาวที่แล้ว ฉันคิดว่าพวกหน่วยคุ้มครองคอยสอดส่องพวกนายอยู่" วาเลียนอธิบาย "ดูจากประวัติครอบครัวแล้ว มันก็มีเหตุผลที่พวกเขาอยากจับตาดูพวกนาย...นี่ไม่ได้ลบลู่กันนะ"

เชบถอนหายใจ "ไม่เป็นไร ปู่ทวดของเราเป็นพวกดีรจ์ เรามองข้ามเรื่องนี้ไม่ได้หรอก"

"และปู่ย่าของพวกเราด้วย" ไอวี้เสริมเสียงอ่อย เธอหวังว่าพวกเขาจะสามารถมองข้ามเรื่องนี้ได้ หรือถ้าจะให้ดีกว่านั้นคือให้มันไม่เป็นความจริงการใช้ชีวิตโดยรู้ว่าแบล็กคลอร์กับเร็กเวิร์ดเป็นญาติของเธอนั้นเจ็บปวดเหลือเกิน

"เรื่องของเรื่องก็คือ" วาเลียนกล่าวต่อ "เซเลนาจะไม่เสี่ยงตามพวกนายมาเอง โดยมีหน่วยคุ้มครองซึ่งน่าจะสังเกตเห็นเขาและถามโน่นนี่"

"ฉันพอไปถึงลันดินอร์แล้วเราจะทำอะไรละ" เชบถาม "ฉันหมายถึงนอกจากพยายามไม่ให้ถูกเซเลนา ไกรมส์กับแมลงรับใช้ยักษ์นั้นฆ่านะ"

"เปิดหูเปิดตาไว้" วาเลียนตอบ "คอยฟังอะไรก็ตามที่อาจเป็นประโยชน์เราจำเป็นต้องหาตำแหน่งของโหลให้ได้"

"ถ้าหาเจอ เราจะทำลายมันไม่ได้" ไอวี้บอกพวกเขา "มันจะปลดปล่อยความกลัวข้างในออกมา เราต้องคิดหาทางอื่น"

"เยี่ยมเลย" เชบคราง "โอกาสสำเร็จต่ำ ความเสี่ยงที่จะตกอยู่ในอันตรายถึงตายสูง แผนการนี้มีอะไรให้ไม่รักบ้างละ"

"ฉันต้องเดินทางสั้น ๆ ลักครั้งหนึ่งก่อน" วาเลียนพูด ดวงตาสีดำเป็นประกาย "ตอนนี้เรารู้แล้วว่าถุ๊งนี่พาเราไปหาคนได้ ฉันว่า..."

โรซี่ ไอ์คิด วาเลี่ยนอยากลองดูว่าถุนี้จะหาน้องสาวที่หายสาบสูญไป
ของเขาพบแบบเดียวกันกับที่มันหาเซเลนา ไกรมส์พบหรือไม่ "โชคดีนะ" เธอ
กล่าวพลางยิ้มอย่างเปี่ยมความหวัง

"ขอปใจ" วาเลี่ยนหยิบขนมกัสน์ๆ สีน้าตาลสองสามอันออกจากกระเป๋
แจ็กเกต "นี่...เอาไปสิ เพื่อพวกนายจำเป็นต้องติดต้อฉัน เมื่อพวกนายไปที่
ลันดินอร์แล้ว อยู่ตามที่พลุกพล่านไว้ และอย่าไปไหนตามลำพังนะ เซเลนาจะรอ
ให้พวกนายเผลอ อย่าให้เขามีโอกาส"

บทที่ 3

“ยาแน่ใจแล้วหรือครับ” เซบถาม พลาตังสายสะพายเป้ “ดูเหมือนไม่เห็นมีทางเข้าลันดินอร์ซ่อนอยู่แถวนี้เลย”

ไอริมองซ้ายขวาไปตามถนนย่านที่อยู่อาศัยเงียบเชียบที่ย่าซิลวีพาพวกเขา มาโดยนั่งรถไฟแค่สิบนาทีจากบ้านในลอนดอน มันดูปกติธรรมดา บ้านอิฐเรียงราย เป็นแถวกับทางรถไฟกรวดและรั้วไม้ยาวที่ฝังตรงข้าม เนื่องจากไม่มีอาคาร ใกล้เคียงน้อยยอตรั่วขึ้นมา ไอริจึงสรุปว่ามันอยู่ติดรางรถไฟหรือไม่ก็เป็นที่ดินที่ไม่มีการพัฒนา

ลันรองเท้าของย่าซิลวีกระทบบาทวิถี “ยาเห็นด้วยจะว่ามันดูเหมือนไม่น่าจะใช่” ผมยาวสีเงินของย่าเกล้ามวยเรียบร้อย ย่าสวมแจ็กเก็ตกำมะหยี่พอดีตัวกับกางเกงขาบาน ย่าดูเนี้ยบกว่าปกติ รวากับกำลังจะไปสัมภาษณ์งาน “แต่ยาขอให้เอเทลย่ำเส้นทางสามครั้งแล้ว เรามาถูกที่แน่นอน น่าจะมีประตูรั้วข้างหน้านี้”

เมื่อได้ยินว่าเอเทล เดรดมีเฮียด้วย ไอริก็รู้สึกผ่อนคลายขึ้น เพื่อนสนิทที่พลัดพรากกันไปนานของย่าซิลวีเป็นเจ้าของบ้านแห่งระฆังที่ลันดินอร์ เธอมุ่งมั่นและรอบรู้กว่าผู้ค้าคนใดที่ไอริเคยพบ “เอเทลบอกไหมคะว่าทำไมเราถึงไม่เดินทาง

ด้วยกระเป๋ามีเหมือนครั้งที่แล้ว"

ยาซิลวีตัวเกร็ง "เห็นว่ามีข้อจำกัดในการเข้าที่ดินออร์ฤดูกาลนี้ หลานต้องได้รับอนุญาตพิเศษเพื่อเดินทางด้วยกระเป๋ามิธรรมดา ไมอย่างนั้นหลานก็ต้องผ่านทางเข้าแบบนี้"

ข้อจำกัดเธอ...ไอวีพิจารณาสีหน้าของย่าเพื่อดูว่าย่ารู้มากกว่าที่บอกหรือไม่ แต่ริมฝีปากแข็งเกร็งและแววตากระวนกระวายของยาซิลวีแสดงออกว่าย่าประหม่า ไอวีไม่โทษย่า การกลับไปที่ดินออร์ภายใต้เงาแห่งประวัติศาสตร์ดำมืดของครอบครัวนั้นไม่ง่ายเลย

ยาซิลวีหยุดข้างประตูรั้วที่ไม่ได้ลงกลอน "ต้องเป็นบานนี้แหละ" ย่าแง้มประตูเปิดออกแล้วทั้งสามคนก็แทรกตัวผ่านเข้าไป อีกด้านหนึ่งของประตูเป็นทุ่งที่เกิดจากการปันส่วนที่ดิน มันเปียกน้ำค้างและแบนราบเพราะฝนที่ตกเมื่อคืน แปลงดินที่เพิ่งไถพรวนใหม่ๆ หนาบางข้างแปลงพุ่มดอกกะหล่ำเขียวและกะหล่ำปลีแดง ดอกกุหลาบสีฟ้าขาวไปมาท่ามกลางวัชพืชตามขอบ

เซบหลบหลักกระถางต้นไม้ที่ล้มลง "บางที่ทางเข้าอาจปลอมแปลงตัวเพื่อไม่ให้ชาวธรรมดาหามันเจอก็ได้เนะครับ"

ไอวีอุจจก อากาศเหม็นกลิ่นปุ๋ยหมักทำให้คันจมูก เธอมองไปไกลๆ เห็นคนสองสามคนกำลังดูแลต้นไม้หรือไม้ก็ขุดดิน แต่ที่นี้ดูเรียบสงบมาก "อาจจะเป็นอย่างนั้น หรือไม่หน่วยคุ้มครองก็คอยล้างความทรงจำของชาวธรรมดาอยู่เรื่อยๆ ทำให้พวกเขาลืมสิ่งที่เคยเห็น" ไอวีแะ เธอนึกย้อนไปอย่างไม่อิดออดถึงพ่อแม่ที่ถูกลบความคิดด้วยนกหวีดมิธรรมดา และสายศิระให้ปลอดภัย ขอบคุณสวรรค์ที่สืปดาห์นี้พอกับแม่ไปท่องเที่ยววันหยุดฉลองวันครบรอบแต่งงานอย่างน้อยพวกเขาก็ปลอดภัย

"ว่าแต่ทำไมหน่วยคุ้มครองถึงเรียกตัวย่ากลับไปล่ะครับ" เซบถามยาซิลวี

ย่าฮึดไหล่ "ดูเหมือนว่าในฐานะที่ย่าเป็นสมาชิกคนเดียวของครอบครัวเรนซ์ที่ทราบว่ามีชีวิตอยู่ ย่าได้รับคำสั่งหาพันธมิตรทั้งหมดเป็นมรดก หน่วยคุ้มครองบอกย่าว่าย่าต้องอยู่ด้วยตอนที่พวกเขาทำรายการข่าวของทุกอย่าง ก่อนย่าจะ

อ้างสิทธิ์ได้อย่างเป็นทางการ"

"ฟังดูน่าเบื่อจัง" เซบออกความเห็น พลางเหลือบมองไอวีทางหางตา แวบหนึ่ง "เราจะได้เจอยาบอยใหม่ครบตอนอยู่ที่นั่น หรือว่าย่าจะยุ่งกับการจัดการเรื่องนั้น"

ยาซิลวีจัดสายกระเป๋าด้วยมือสั้นเทา "ยาไม่รู้จะ ย่ายังไม่เคยพบพวก... หน่วยคุ้มครองนี้เลยสักคน แต่น้ำเสียงในการสื่อสารของพวกเขาไม่ค่อยเป็นมิตรสักเท่าไร พวกหลานเห็นทางเข้าบ้างไหมจะ เอเทลบอกว่ามันสังเกตเห็นง่าย"

ขณะที่พวกเขาเดินย่ำลึกเข้าไปอีก ไอวีมองหาอะไรก็ตามที่อาจจุดติดที่ผิดทาง แต่ที่ดินบนส่วนนั้นดูค่อนข้างปกติ

"ยาต้องรู้จักทางเข้านี้เมื่อสมัยที่ย่ายังสาวแน่" ยาซิลวีพูด "ยาแน่ใจว่าเอเทลคงรู้สึกแปลกที่ต้องอธิบายทุกอย่างให้ยาฟังอีกครั้ง ขอขอบคุณสวรรค์ที่ยามีเธอคอยช่วย"

"เรากำลังเรียนรู้เหมือนกันค่ะ" ไอวียิ้มเตือนยาและยิ้มให้อย่างเห็นอกเห็นใจ

ยาซิลวีไขว้มือสาธตมยู่เหยียงของไอวี "ยาารู้จะ มันจะนำहुดหิดน้อยกว่านี้มากถ้าความทรงจำของยากลับมาจดเด้ยทั้งหมด แต่ในช่วงเวลาต่างๆ ของชีวิตเก่ายากลับคืนมาช้าๆ โดยไม่บอกกล่าวล่วงหน้า"

ไอวีพิจารณายาซัดๆ "ยาได้ความทรงจำอื่นกลับมาบ้างไหมคะ"

สีหน้าของยาซิลวีหม่นหมองลง วินาทีหนึ่งไอวีคิดว่ายาจะไม่พูดอะไร แต่ในที่สุดยาก็ถอนหายใจและยอมรับ "อะไรบางอย่างกลับมาเมื่อสองสามวันก่อน... มันซับซ้อนนะจะ"

ไอวีส่งสายตาระวนกระวายให้เซบ ครึ่งสุดท้ายที่ยาซิลวีจำอะไรบางอย่างจากช่วงเวลาในลันดินอร์ได้นั้นพิสูจน์แล้วว่ามันสำคัญมากจนทำให้ไอวีกับเซบช่วยชีวิตพ่อกับแม่ได้

"รายละเอียดต่างๆ ยังพรำมัว" ยาซิลวีกล่าวต่อ "แต่ยาจำประตูสีดำบานใหญ่ได้ ยาไม่ค่อยแน่ใจว่ามันอยู่ที่ไหน หรืออยู่ใกล้กับอะไร แต่ยาารู้สึกคุ้นเคย

มาก รวากับเคยเห็นมันมาแล้วหลายต่อหลายครั้ง"

ประตู่...โอวีนึกถึงความเป็นไปได้ต่างๆ ในหัว ลันดินอร์มีขนาดเท่าเมืองเมืองหนึ่ง ประตูนี้อาจอยู่ที่ไหนก็ได้

"มีสัญลักษณ์วาดไว้บนหน้าประตู" ย่าซิลวีรื้อค้นกระเป๋าถือหากระดาษจดกับปากกา ชิดเขียนอะไรบางอย่างลงไปและชูมันขึ้น "นี่ไงละ เป็นรูปเหมือนเลขแปดที่ฐานกับยอดเรียบ"

โอวี่พิจารณารูปวาดนั้นอย่างถ้วนถี่ "เหมือนนาฬิกาทรายเลยล่ะ" แม่ของเธอเคยใช้ที่จับเวลารูปแบบนี้ตอนต้มไข่

"ยาก็คืออย่างนั้นจะ" ย่าซิลวีเห็นด้วย "แต่สัญลักษณ์นี้มีอะไรบางอย่างที่แปลกมาก ดูเหมือนว่ามันจะมีควัน...รวากับว่ามันวาดด้วยกรดที่เผาไหม้ทะเลประตู่ นั้น" เสียงของย่าแข็งกร้าวขึ้น "และเมื่อประตูเปิดออก เซเลนา ไกรมส์ก็ยืนอยู่อีกฝั่งหนึ่ง"

"ย่าพอจะรู้ไหมครับว่ามันหมายความว่ายังไง" เซบถาม "เซเลนาไปทำอะไรที่นั่น"

ย่าซิลวีเชี่ยวชาญกระดาษอย่างประหม่า "บางที่อาจเป็นอะไรบางอย่างที่เกี่ยวข้องกับเดิร์จ เรารู้ว่าพ่อของย่าเป็นสมาชิกคนหนึ่ง ย่าว่าคงไม่สามารถทั้งความเป็นไปได้ว่าย่าเกี่ยวข้องด้วยไมทางใดก็ทางหนึ่ง"

โอวี่เบิกตาโตเมื่อได้ยินความกังขาในน้ำเสียงของย่าซิลวี ไม่มีทางที่ย่าจะสมคบคิดในอาชญากรรมสยองขวัญของปู่ทวดแน่!

ประตู่สีดำ นาฬิกาทรายควันโขมง ถ้าโอวี่คิดออกว่าพวกมันเกี่ยวข้องกับเซเลนา ไกรมส์อย่างไร เธอก็อาจทำให้ย่าสบายใจขึ้นได้ และรู้จักศัตรูของพวกเขามากขึ้น พวกเขาต้องพยายามทุกวิถีทางเพื่อหยุดยั้งเซเลนาไม่ให้หาไหลแห่งเงาพบ

"ยากคิดว่าทำไมถึงเพ่งจามันได้ตอนนี้ล่ะครับ" เซบตั้งคำถาม

"คืนก่อนที่ความทรงจำจะกลับมา ย่าได้รับจดหมายখনนกจากหน่วยคุ้มครองเรียกตัวย่าไปที่ลันดินอร์" ย่าซิลวีตอบ "พอย่าตื่นมาวันรุ่งขึ้น ประตูสีดำนันก็อยู่ในหัวย่าแล้ว"

เซบรับกระดาษแผ่นนั้นจากย่าไปพิจารณาสัญลักษณ์นาฬิกาทราย "เธอว่าวาเลี่ยนจะจำมันได้ไหม"

"ฉันมีความคิดที่ดีกว่านั้น" ไอวีเปิดยামและหยิบกระดิ่งจักรยานสเดนเลสออกมา มันมีรอยบากลึกด้านบนราวกับเสียหายจากอุบัติเหตุจักรยานร้ายแรง เธอยิ้มขณะกดคันติดด้านข้างกระดิ่ง

"อรุณสวัสดิ์แด่ไอวี!" กระดิ่งประกาศเสียงกรังกริ่ง เสียงของมันฟังดูแหลมสูงและหายใจไม่ทัน เหมือนเด็กที่ตื่นเต้น

"สแครตช์!" ไอวีกอดมันแน่น บางครั้งก็ลืมได้ง่ายๆ ว่าสแครตช์เป็นแค่กระดิ่งไม้ธรรมดา ไม่ใช่เพื่อนสนิทของเธอ "เธอรู้อะไรเกี่ยวกับประตูดำที่มีรูปนาฬิกาทรายควั่นไข่มงบังไหม" เธอไม่ได้เพิ่มคำถามเกี่ยวกับโหลแห่งเงาเข้าไปด้วย สแครตช์อยู่กับเธอบนเรือยนต์เอด์แลนด์เดอร์ด้วย...ถ้ามันรู้อะไรก็คงบอกแล้ว

สแครตช์พูดรว "ถ้าประตูดำมีควั่น รู้นาฬิกาทรายไหม" มันบอกเธอ "แต่ลันดินอร์ไปทีและมีการสืบสวน ถามเธอสามารถที่ทิมเบอร์มิล"

เซบชูสองมือขึ้น "เออะ มาสเตอร์โยดา ช้าๆ หน่อย อะไรคือทิมเบอร์มิล"

ไอวีตบสแครตช์เบาๆ อย่างเห็นอกเห็นใจ มันพูดได้เช่นเดียวกับกระดิ่งไม้ธรรมดาทั้งหลาย แต่ความเสียหายบนพื้นผิวทำให้สแครตช์เรียงลำดับคำพูดแปลกๆ มันเรียกเอาเองว่า "กลับหน้ากลับหลัง"

"ตลอดอะไรมีกับโยดาเธอ" สแครตช์ถามอย่างคับข้องใจ

เซบยิ้มเยาะและสายศีรษะ "สแครตช์ พอเรากลับจากลันดินอร์แล้วฉันจะบอกนายเรื่องโยดา...ฉันสัญญา"

ย่าซิลรียกนิ้วขึ้นจตริมฝีปาก "หลานรู้ไหมจะ เอเทเลเคยพูดถึงทิมเบอร์มิล มันเป็นงานฉลองเก่าแก่แบบหนึ่งตอนเปิดการค้าฤดูใบไม้ผลิ ชาวไม่ธรรมดาทุกคนต้องเข้าร่วมงานสักครั้งหนึ่งในวันนั้น"

ชาวไม่ธรรมดาทุกคน...

ไอวีนึกถึงเซเลนา ไกรมส์ ถ้าทุกคนจะไปที่ทิมเบอร์มิล มันจะเป็นโอกาสให้ได้สวดนมเซเลนา เธออาจนำพวกเขาไปที่โหลแห่งเงาหรือประตูดำ ไอวี

กระซิบบอกสแครตช์ว่า "ขอบใจนะ" แล้วเก็บมันใส่ย่ามและรัดไว้แน่นหนา "อย่าได้คุยกับเอเทิลไหมจะว่าความทรงจำใหม่นี้อาจหมายความว่าอะไร"

ย่าซิลลี่ถอนหายใจขณะยัดภาพวาดนาฬิกาทรายใส่กระเป๋าแจ็กเก็ต "ยังไม่ได้คุยจะ เรายังต้องทำความรู้จักกันอีก อย่าไม่อยากให้เขากังวล"

ไอวีไม่ได้คาดคิดอะไรอีก เธอเดาว่ามันคงเป็นสถานการณ์ที่ยุ่งยากสำหรับทั้งคู่ เพื่อนสนิทของเอเทิลกลับมาหลังจากผ่านไปกว่าสี่สิบปี แต่ไม่มีความทรงจำเกี่ยวกับมิตรภาพนั้นเลย

ย่าซิลลี่หยุดตรงข้างระแนงรั้วที่มีต้นสวีตพีขึ้นปกคลุม ไอวีมองอ้อมไปด้านหลังและเห็นเพิงเก็บเครื่องมือหลังเล็กๆ สีส้ม เพิงนี้ดูปกติธรรมดา แต่ผู้คนที่อยู่แถวรอบอยู่ด้านนอกนั้นไม่ธรรมดา ชายร่างกำยำคนหนึ่งสวมกางเกงขี๊วมีระบายกับกระเพาะชำมูไรยืนอยู่ข้างหน้าต่างผอมกะหร่องผูกผ้าพันคอและสวมกางเกงฮาวายขาสั้น ข้างหลังพวกเขามีผู้หญิงคนหนึ่งห่มสำหรับสีชมพูขลิบของกางเกงเข้ารูป และรองเท้าพื้นसान ไอวีนับเครื่องแบบนักผจญเพลิงได้หนึ่งชุด หมวกติดฟูลีโบ กางเกงเอี้ยมขาสั้นเย็บจากหนังปักลวดลายประณีตสองตัว และเห็นชุดตัวตลกอย่างน้อยสามชุด

"ท่านสุภาพสตรีและสุภาพบุรุษครับ เราได้ผู้ชนะแล้ว" เซบพูดอย่างไรอารมณ์ "มีคนประเภทเดียวเท่านั้นที่แต่งตัวแบบนี้"

"ชาวไม่ธรรมดา" ไอวีพินลมหายใจ

ประตูปะตูเปิดออกและทั้งสามคนก็มองสตรีผมบลอนด์สวมหมวกเบเรตตีเหลือง เสื้อเชฟ และกระโปรงเทนนิสเดินอาดๆ เข้าไป ปิดประตูตามหลัง มีเสียงดังออกมาเป็นชุด ทั้งเสียงสั้น เสียงตะโกน และเสียงที่ฟังดูเหมือนระเบิดลูกเล็ก จากนั้นประตูก็เปิดออกอีกครั้งหนึ่งแล้วคนถัดมาในแถวก็เข้าไป

ย่าซิลลี่ ไอวี และเซบมองหน้ากันอย่างประหลาดขณะเดินลากเท้าไปที่ท้ายแถว ผู้ค้าคนอื่นๆ ที่กำลังพูดคุยกันเบาๆ นั้นไม่สังเกต

"อย่าเดาว่าย่าสวมพวกนี้เลยดีกว่า" ย่าซิลลี่พูดพลางหยิบถุงมือลูกไม้ยาวคู่หนึ่งออกจากกระเป๋าถือเมื่อพวกเขาไปถึงหัวแถว "เช่นเดียวกับชาวไม่ธรรมดา"

ทั้งหลาย คุณต้องสวมถุงมือไม่ธรรมดาเมื่ออยู่ในประตูใหญ่แห่งลันดินอร์" ย่าท่องด้วยน้ำเสียงเคร่งเครียด "อาทิตย์นี้เจ้าหน้าที่สโมกฮาร์ตส่งจดหมายখনกถึงย่าหกฉบับ อธิบายกฎต่างๆ ของ มคร. เขาคิดว่าย่าเป็นอาชญากรหรือไม่ก็คนโง่นี้แหละ!"

ไอวีทำหน้าบึ้ง ถ้าจะมีสมาชิกสักคนหนึ่งของหน่วยคุ้มครองที่ตามตอแยครอบครัวของพวกเขาละก็ คนนั้นคือสโมกฮาร์ต หลังจากคิดอยู่ครู่หนึ่งเธอก็หยิบถุงมือสั้นสีขาวที่พับอยู่ในย่ามออกมา

ขณะสวมถุงมือ ไอวีชื่นชมรอยพับจับจีบอย่างประณีตที่พอดีกับข้อนิ้ว เธอยังไม่แน่ใจสักเท่าไรนักว่าการเป็นชาวไม่ธรรมดาเป็นอย่างไร แต่อย่างน้อยถุงมือนี้ก็ทำให้เธอรู้สึกเหมือนเป็นชาวไม่ธรรมดามากขึ้นจากภายนอก เซบยังไม่ได้ "รับถุงมือ" อย่างที่เรียกกัน เขาได้ออกแล้ว แต่ยังจำเป็นต้องได้รับอนุญาตจากเจ้ากรมพลาดิการ ตอนที่ไปเยือนครั้งสุดท้าย เธอเห็นเด็กๆ ในลันดินอร์ที่ไม่สวมถุงมืออย่างน้อยก็ไม่ใช่เซบแค่คนเดียว

"ถ้าเธอสวมถุงมือนั้นตลอดเวลาที่เราอยู่ในลันดินอร์ ความสามารถในการกระซิบจะไม่ทำให้เธอเป็นบ้าเหอ" เขาถาม

ไอวีอ้อนวอนที่สวมถุงมือและรู้สึกถึงความร้อนเจ็บแปลบอันคุ้นเคยแผ่ผ่านฝ่ามือ เธอมีปฏิกิริยาเดียวกันนี้เมื่อสัมผัสวัตถุไม่ธรรมดาชิ้นใดก็ตาม เธอเป็นผู้กระซิบ คนมีพรสวรรค์หายากผู้สัมผัสได้ถึงสิ่งที่ทำให้วัตถุไม่ธรรมดานั้นพิเศษ นั่นคือเสียงหนึ่งของวิญญาณมนุษย์ที่ติดอยู่ในวัตถุเหล่านั้น "ตอนแรกฉันก็คิดอย่างนั้นเหมือนกัน" เธอบอกเขา "แต่สักประมาณหนึ่งนาที่ความรู้สึกอ่อนจะลดลง ฉันทดสอบถุงมือนี้มาแล้ว"

เธอยกถุงมือข้างหนึ่งขึ้นข้างหูและฟังเสียงที่ดังมาจากข้างในนั้น เสียงต่างๆ ของวิญญาณที่ติดอยู่เหล่านั้นเลื่อนรางเกินกว่าที่เธอจะได้ยินว่าพวกมันพูดอะไรกันแน่ แต่ปกติแล้วเธอรู้สึกถึงการมีอยู่ของพวกมันได้

"เธอไม่เป็นไรนะ" เซบถามพลางมองเธอ

ไอวีเผลอปาก ความสามารถของเธอเปลี่ยนไปเมื่อไม่นานมานี้... "ฟீลือ

ไอ้นี้ให้แปบหนึ่งได้ไหม" เธอถอดถุงมือออกและส่งให้เขา จากนั้นก็หันกลับตาและพยายามเพ่งสมาธิไปที่เสียงต่างๆ รอบตัว เสียงครางหึ่งของแมลงที่บินหือไปบินที่ดินปนสวน เสียงนกกร้องจ๊ิบๆ บนต้นไม้บริเวณชายขอบ เสียงครางของรถราไกลๆ

แต่ที่ปลายโสตประสาทเธอสามารถแยกแยะเสียงอื่นได้อีก มีเสียงแหลมสูงเหมือนลูกหินกลิ้งอยู่ในโหล ไอ้วี่ม่งความสนใจไปที่เสียงนั้นอย่างระมัดระวัง มันมาจากเสียงหนึ่งของวิญญาณที่ติดอยู่ในถุงมือ

เธอลืมตาขึ้น "ได้ข้อสรุปแล้ว" เธอตัดสินใจ พลางรับถุงมือกลับไป "มีสิ่งใหม่ๆ เกิดขึ้นกับการกระซิบของฉันแน่ๆ ปกติแล้วฉันต้องสัมผัสวัตถุไม่ธรรมดาถึงจะได้ยินเสียงข้างในนั้น แต่เมื่อไม่นานมานี้ฉันได้ยินพวกมันโดยไม่ต้องสัมผัสเลย"

เชบชมวดคิ้ว "มันแรงขึ้นได้ด้วยเหรอ"

"ไม่รู้สิ บางทีฉันอาจถามใครสักคนในลันดิงนอร์ได้" แต่มันก็เสี่ยง การกระซิบเป็นพรสวรรค์ที่อันตราย โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อตอนนี้ได้รู้จักกลับมาแล้ว ในอดีตพวกเขาลักพาตัวคนอย่างเธอไปและให้คันชยะกองมหึมาหาวัตถุไม่ธรรมดา

ประตูปังเก็บเครื่องมือเปิดออกเสียงดังโครม ย่าซิลวีระดั่ง "ตาเราแล้วละ"

ชายสวมรองเท้าบูตขัดมันกับเครื่องแบบสีดำยืนระวางอยู่ด้านใน เขาสวมกะบังหน้าสีม่วง และมีฉันทรัตนสีเงินติดบา บนปกแจ็คเก็ตสีเข้มของเขาปักตัวอักษรว่า น.พ.

หน่วยพิเศษ พวกเขาเป็นสมาชิกหน่วยคุ้มครองที่มีหน้าที่ป้องกันไม่ให้ชาวธรรมดาค้นพบการดำรงอยู่ของโลกไม่ธรรมดา

หน่วยคุ้มครองมองไอวีแวบหนึ่งและสูดจุมกดม "ผู้ค้าที่สวมถุงมือต้องจับมือกับผม"

ไอวีกะพริบตา เธอไม่คาดคิดว่าต้องใช้ถุงมือเร็วขนาดนี้ เชบกระดิกนิ้วโป้งเปลี่ยนแปลระหว่างที่เธอกับย่าซิลวีทำตามคำสั่ง หน่วยคุ้มครองจับมือแน่นทีเดียว ไอวีคิดว่าเขาอาจเป็นเผ่าพันธุ์ผู้ตาย ซึ่งบางคนก็ดูเหมือนคนเป็นมาก

"ดีมาก" เขาประกาศ "คุณหยิบถุงคนละใบได้"

ถุงหรือ โอวีทอดสายตาไปทั่วเพิง ตรงมุมหนึ่งมีถุงพลาสติกใส่เศษขยะ ทำสวนกองอยู่ และมีสายยางสีเขียวอย่างน้อยสิบเส้นคล้องอยู่กับตะขอบนผนัง ขณะที่เธอตรงไปยังกองถุง อะไรง่ายอย่างหยุดเธอไว้ โปสเตอร์แผ่นหนึ่งติดอยู่ด้านหลังประตูเพิง เขียนว่า

ประกาศจับ

แจ็ก-อิน-เดอะ-กรีน

มือสังหารไม่ธรรมดา (ตายแล้ว: กอบเบล)

มีความผิดฐานฆาตกรรมในหกทวีป

เจ้าแห่งการปลอมตัว อันตรายอย่างยิ่งवाद

รางวัลสำหรับข้อมูลที่อยู่ของเขาคือ

วัตถุมูลค่า 1,000 เกรด

ศิลปินวาดรูปสิ่งมีชีวิตร่างสูงตัวสีเขียวเข้ม ดวงตาโตสีเหลือง มือมีกรงเล็บแหลมเพี้ยว

สมุนของเขเลนา รายละเอียดในภาพวาดไม่ถูกต้องทั้งหมด แต่เป็นตัวเดียวกันแน่ๆ โอวีไม่เคยได้ยินเกี่ยวกับกอบเบลมาก่อน ตัวเธอเย็นเฉียบ

เขสะดุดเมื่อเห็นภาพวาด "เอ่อ ใครกัน...ฉันหมายถึง มันมาทำอะไรที่นี่นะ"

"แค่ให้ระวังไว้ก่อนนะ" ฟังดูเหมือนเขานี้หน่วยคุ้มครองคนนี่ต้องอธิบายเกี่ยวกับโปสเตอร์มาแล้วมากกว่าหนึ่งครั้ง "เมื่อไม่นานมานี้แจ็ก-อิน-เดอะ-กรีน ถูกพบเห็นหลายครั้งในอันเดอร์มาร์ตอื่นๆ เราเตรียมพร้อมระดับสูงสุดเพื่อป้องกันไม่ให้เขาเข้าลันดินอร์ ด้วยเหตุนี้จึงเป็นเรื่องสำคัญที่เธอต้องเข้าร่วมทีมเบอร์มิลตันที่ที่ไปถึง เราจำเป็นต้องขึ้นทะเบียนพวกเธอที่นั่นด้วยเหมือนกัน"

แจ็ก-อิน-เดอะ-กรีน...นั่นก็เป็นสาเหตุที่ต้องเข้มงวดสินะ

ยาซิลรียกมือขึ้นทาบอก "ขอโทษนะคะ เตรียมพร้อมระดับสูงสุดเหอะคะ"

เธอก้าวเข้าไปใกล้โปสเตอร์มากขึ้นและอ่านอย่างละเอียด

ไอวีพยายามคิดให้เร็ว พวกเขาไม่อาจเปิดโอกาสให้ยาซิลลี่ได้พิจารณาใหม่ เธอกับเซบต้องไปที่ลันดินอร์เพื่อหาโหลแห่งเงา

"ผมไม่มีเวลาทั้งวันนะครับ" หน่วยคุ้มครองพูด พลังพยักพยิดไปที่กอง "หยิบถุง เดี่ยวนี้"

ไอวีรีบกำลงหยิบถุงขึ้นมาใบหนึ่ง เธอกิ่งคาดหวังให้มันเป็นถุงไม่ธรรมดา แต่เมื่อมันเจียดโดนแซน ผิวของเธอยังรู้สึกเย็นอยู่

หน่วยคุ้มครองคนนี้ได้เดินไปที่สายยางเส้นหนึ่งและเริ่มดึงมันออก เพ็งสัน สะเทือนขณะที่เสียงสั่นดังไปทั่ว ไม่ช้าไอวกี้เข้าใจว่าทำไม ไม่ได้มีสายยางหลาย เส้นแขวนอยู่หรอก มีแค่เส้นเดียวที่ยาวมาก ๆ ต่างหาก

ขณะที่หน่วยคุ้มครองดึงสายยางลง มันก็คลี่ออกเหมือนงูตัวโตที่เลื้อยไป รอบ ๆ ตามตะขอทุกอันบนผนัง

"ถอยไปครับ" ชายคนนั้นเตือนพลังดิงกะบังหน้าปิดลง เขาชี้ปลาย สายยางไปที่พื้นไม้และงอเข้าเตรียมตัว เขาบิดหัวฉีดตรงปลายเสียงดังกรีก

สายยางพุ่งไปบนพื้นเพิงเหมือนลูกกระสุน ทำให้แตกเป็นเสียงเสียงดัง นำตระหนกและฝังตัวลึกลงไปใต้ดิน ไอวีทรงตัวกับผนังขณะที่สายยางหายเข้าไป ใต้พื้นมากขึ้นเรื่อย ๆ ผ่านไปสองสามอึดใจ หน่วยคุ้มครองพิเศษก็หยิบมิดพก ออกมาและกระโดดลงบนขดสายยางที่เหลือ ปลุกปล้ำกับมันจนกระทั่งเงื่อนไขได้ ปลายด้านที่ถูกตัดหลุดออกจากมือเขา ขยายออกจนขนาดเท่าหัวสูลาฮูปของเล่น และแนบลงกับพื้น เกิดเป็นทางเข้าสู่รูมืด ๆ

"พวกคุณไปได้แล้วครับ" หน่วยคุ้มครองพูด พลังเปิดกะบังหน้าขึ้นและ ปาดหน้าผาก "วางถุงลงก่อนจะเข้าไปข้างใน"

ยาซิลลี่จ้องรูก่อนแล้วหันกลับไปจ้องโปสเตอร์ประกาศจับ เซบดูสับสน

"เร็วสิครับ ไปได้แล้ว" หน่วยคุ้มครองครองพลังเก็บมิดพก "ด้วยเหตุผล ด้านความมั่นคง สายยางจะหายไปทันทีที่พวกคุณสามคนลงไปแล้ว"

ไอวีพิจารณาวงกลมมืด ๆ บนพื้น มันดูเหมือนทางเข้าสไลเดอร์น้ำอยู่สัก

หนอย

ฉันสงสัยจัง...

เธอกะเถือปไปข้างหน้า เหวี่ยงยามขึ้นพาดบ่า "หนูจะไปก่อนคะ" เธอพูด ถ้าเซบจะไม่เสนอตัวก็ต้องเป็นเธอแล้วละ

"ไอวี ระวังนะจ๊ะ" ย่าซิลวีเตือน พลงโซเซไปข้างหน้า "อย่าไม่แน่ใจว่า..."

ไอวีวางถุงลงบนขอบรูมิดและสอดขาลงไป "หนูจะไม่ใช่ใครคะ" เธอพูด ด้วยน้ำเสียงมั่นใจที่สุดเท่าที่ทำได้ "หนูจะไปเจอย่าที่อีกฟากนะคะ"

มันก็แค่ไม้สั่น เธอบอกตัวเอง ตอนเด็ก ๆ ฉันเคยชอบไม้สั่น

เธอมองกลับหลังไปยิ้มเจื่อน ๆ ให้เซบกับย่าซิลวีก่อนใช้มือดันตัวออก เธอ ไถลไปข้างหน้า ถูร่อนไปอย่างง่ายดายบนยางแล้วดึงเข้าไปในความมืด

"วูววววว!" สายยางขดไปทางซ้ายที่ขวาที่ เหวี่ยงร่างของไอวีไปทางนั้นที่ ทางนี้ที่ เธองุ่มง่ามเกาะขอบถุง พยายามทรงตัวอย่างสิ้นหวัง ได้ยินเสียงลมหึ่ง ๆ เมื่อเธอไถลไปเร็วขึ้นเรื่อย ๆ

ลมพัดจนน้ำตาไหลขณะที่เธอยิ้มออก เธอไม่ได้รู้สึกเบื่อบานขนาดนี้ นับตั้งแต่ตอนที่ไซ้เข็มขัดไม้ธรรมดาบินขึ้นปล่องลิฟต์เก่า ๆ

ในไม่ช้าก็มีแสงเรืองรองอยู่ข้างหน้า เสียงครางหึ่งดังยิ่งขึ้น จนกระทั่ง ผนังยางหายไป แล้วไอวีก็ร่อนลงไปตามไม้สั่นไม้ขัดมันที่บิดเป็นวงรอบหอคอย สีขาว เธอจำห้องขาเข้าหลักในลันดินอร์ที่อยู่เบื้องล่างได้ มีตั่งกระเปาเดินทางที่ ล้มทลายลงและบริเวณขนถ่ายสินค้าอันยุ่งเหยิง เธอรู้สึกอบอุ่นอยู่ข้างในขณะลอบ เห็นรายละเอียดต่าง ๆ ที่เคยเห็นจากตอนมาเยือนครั้งล่าสุด เพดานที่เต็มไปด้วย หินย้อยระยิบระยับ เหล่าผู้ค้าสนทนภาษาต่างๆ เสียงดังระงมขณะเดินทางมาถึง จากทั่วโลก

ไอวีเคลื่อนไหวที่ช้าลงเมื่อไปถึงดินไม้สั่นที่หน่วยคุ้มครองพิเศษอีกคนหนึ่ง รออยู่เพื่อเก็บถุง เธอตกลงพื้นเสียงดังตุบ กันรับแรงกระแทกส่วนใหญ่ แล้ว ตะกายลุกขึ้นยืน

"เร็ว ๆ เข้า" ชายคนนั้นพูด "คนต่อไปจะมาถึงแล้ว"

ไอวีชวนเซไปข้างหน้า พยายามตั้งใจ สองสามโค้งสุดท้ายนั้นทำให้เธอรู้สึกวิงเวียน เธอหันไปพิจารณาไม้สั่น หอคอยสีขาวที่เธอลงมานั้นรูปร่างเหมือนโคนไอศกรีมกลับหัวทาสีแดงเป็นลายทางเหมือนประภาคาร ไอวีคิดว่าเธอเคยเห็นอะไรบางอย่างแบบนี้ตรงสุดท่าเรือโปรตัน มันคือเครื่องเล่นในสนามเด็กเล่นแบบเก่าชื่อเฮลเตอร์สเกลเตอร์

แปลกจัง เธอสาบานได้ว่าก่อนหน้านี้มันไม่ได้อยู่ในห้องเช่า

เธอกวาดตามองฝูงชน เหล่าผู้ค้าที่กักตุนกันขณะลูปกลับเพื่อให้เรียบ สะบัดกระโปรงและจัดหมวกเพื่อให้แน่ใจว่าฮอบส์แมตซ์ของพวกเขาดีที่สุด เครื่องแบบหน่วยคุ้มครองเป็นหย่อมสีเข้มกระจัดกระจายไปทั่วเหมือนจุดดำนพุ่มกุหลาบ ไอวีสรุปเอาเองว่าพวกเขากำลังตรวจหาแจ็ก-อิน-เดอะ-กรีน

เธอจำประตูใหญ่ทางเข้าลันดินอร์ที่อยู่ไกลๆ ได้ บานพับยึดติดกับรูปปั้นหินสองรูปที่เป็นตัวแทนของผู้ค้าที่ก่อตั้งลันดินอร์ เลดี้ซิดรอน ผู้หญิงสวมชุดกระโปรงบานลายมะนาว กับเซอร์คลีเมนต์ สุภาพบุรุษผู้ภูมิฐานคล้องพวงมาลัยส้มรอบคอ

ไอวีเขม่นมองรูปปั้นเซอร์คลีเมนต์ ก่อนหน้านั้นเธอเคยมองเห็นใบหน้าของเขาได้ชัดเจน แต่ตอนนี้รูปปั้นมีรอยแตกสีเข้มเล็กจิ๋วเต็มไปหมด เธอมองมือเขาซึ่งวางอยู่บนไม้เท้าที่ปกคลุมด้วย...

เดี๋ยวนะ

ไอวีขยี้ตา กังวลว่าตนเองกำลังเห็นภาพหลอน

มันไม่ใช่รอยแตก

รูปปั้นปกคลุมด้วยไม้เลื้อย ใบไม้สีเขียวเป็นเงาดกหนางอกออกจากกิ่งก้านที่เลื้อยพันรอบร่างของเซอร์คลีเมนต์

ไอวีไม่เข้าใจว่าเป็นไปได้อย่างไร เธอไม่เคยเห็นพืชใดในลันดินอร์มาก่อน เมืองนี้อยู่ใต้ดิน ไม่มีแสงแดดให้อะไรเติบโต สายตาของเธอมองตามพืชนั้นที่พันรอบไม้เท้าของเซอร์คลีเมนต์ เลื้อยไปบนเท้าของเขาและตามพื้นหินสู่อุโมงค์ระหว่างประตูใหญ่

โหยตายจริง...

สนามหญ้าสีเขียวประหลาดแผ่ไปทั่วพื้นอุโมงค์ ผ่นกับเพดานแทบจะถูก
บดบังด้วยกิ่งก้านที่มีดอกไม้ดกสีม่วง ไอริอัปากค้าง ครั้งล่าสุดที่เธอเห็น
อุโมงค์นี้ได้มีไปด้วยฝุ่นและเปลือยเปล่า

ฤดูใบไม้ผลิมาเยือนลันตินอร์แล้ว

คดอโยบา

ไม่มีสัญลักษณ์ใดจะชั่วร้ายไปกว่านาฬิกาทรายคว้นโฆมง

โอวีกับเชบกลับมาเยือนลันดินอร์อีกครั้งในฤดูใบไม้ผลิ

แต่แทนที่จะได้เฟลิกเพลินกับชีวิตชาวไม่ธรรมดา

สัญลักษณ์ปริศนา กลับตามหลอกหลอนพวกเขาไปทั่วเมือง และนำพาเหตุร้ายตามมาด้วย!

ความชั่วร้ายเริ่มครอบงำลันดินอร์ สองพี่น้องจะหยุดยั้งมันได้ทันกาลหรือไม่

 NANMEEBOOKS www.nanmeebooks.com

หมวดนวนิยายสำหรับเยาวชน/แฟนตาซี

ราคา 235 บาท

ISBN 978-616-04-4017-7

9 786160 440177

ภาพปกโดย Karl James Mountford